

Jegyzetek az IFLA 47. közgyűléséről

LIPCSÉBE, FEL! Most, hogy a Könyvtárosegyesületek és -intézmények Nemzetközi Szövetségének, az IFLA-nak 1976-ban elfogadott új alapszabálya értelmében csak minden páratlan évben kerül sor közgyűlésre (a közbeeső években konferenciát tartanak, ami azt jelenti, hogy a szakmai program mellett nem szerepelnek a napirendben a szövetség életével, működésével, politikájával kapcsolatos kérdések), fokozott érdeklődés előzte meg az eseményt. A magyar könyvtárostársadalomnak külön jó oka volt arra, hogy megkülönböztetett figyelemmel kísérje már az előkészületeket is, minthogy a közgyűlés megrendezésének megtisztelő jogát, a házigazda kedves, de nem könnyű kötelességét az IFLA végrehajtó bizottsága az NDK könyvtárügyére, könyvtárosaira ruházta. Szorítottunk is NDK-beli kollégáink sikeréért, mert úgy éreztük, hogy egy szocialista ország szereplése a nemzetközi könyvtári porondon egy kissé a magunk ügye is, s hogy nemcsak az NDK, hanem a szocialista könyvtárügy, mint olyan lép a világ könyvtárostársadalma elé. Az IFLA-nak nem okoz gondot házigazdát találnia közgyűlései és konferenciái számára; inkább az jelent problémát, hogy a sok meghívás közül melyiket fogadja el. Ebből következően gesztusértékű a rendező ország kiválasztása. Ez esetben az NDK könyvtári teljesítményeinek, a nemzetközi együttműködésben való intenzív és építő részvételének, a fejlődő országoknak általa nyújtott könyvtárügyi segítségnek az elismerését jelentette a Lipcsében, a könyv klasszikus városában augusztus 17. és 22. között megtartott közgyűlés.

Az ilyen jellegű nemzetközi rendezvény jó alkalmat ad a rendezőnek, hogy megmutathassa magát a világnak. Az NDK könyvtárosai éltek is a lehetőséggel, s azon kívül, hogy az *IFLA Journal* ez évi második számában tartalmaz cikkeket közöltek könyvtárügyükről, több kiadványt is megjelentettek a könyvtári szolgálat különböző vonatkozásairól (általános leírás, jogszabályok, könyvtári időszaki kiadványok stb.). S nemcsak az írásos anyagok alapján, hanem a közgyűlés hetében meglátogatott lipcei, drezdai, potsdami, weimari könyvtárakban szerzett közvetlen tapasztalatok és benyomások révén is, s nem utolsósorban a kifogástalan, készséges szervezés következtében a résztvevőkben igen kedvező kép alakult ki az NDK könyvtárügyéről. Másfelől azonban a rendezők is teljes sikernek könyvelhetik el vállalkozásukat. E siker egyik fontos összetevője az volt, hogy a maximális szervezethez mellett kellemes hangulatot is tudtak teremteni, a háttérből mindig csak akkor előlépve, amikor valakinek ügyes-bajos dolgában kellett segíteniük.

Érthető okok miatt ez alkalommal a szokásosnál népesebb volt a magyar küldöttség, s ezért intenzívebben is kapcsolódott be a közgyűlés szakmai munkájába. Föltételezhető, hogy szaksajtónkban több beszámoló fog megjelenni a szekciókban, osztályokban, kerekasztal-megbeszéléseken tárgyalt kérdésekről; hadd korlátozzam ezért a magam jelentését néhány átfogó témára.

AZ ELNÖKASSZONY SZAVAI. Enyhe, jóleső izgalom szokta megelőzni a közgyűlés első plenáris ülését: bennfentesektől érkező információk röpdősnek a levegőben, régi, de egymást régóta nem látott ismerősök üdvözlő felkiáltásai hangzanak, a rendezők mosolya mögött pedig ott látszik a feszültség: jaj, csak minden simán menjen! Mindenki meg van hatva kicsit a saját fontosságától, hogy jelen lehet, s bár tudja, hogy a nemzetközi könyvtárügy menetét sem egy-egy konferencia vagy közgyűlés változtatja meg, mégis várakozás tölti el.

Ezt a hangulatot, a jeles esemény hangulatát lehetett érezni már a lipcei operaház előtti téren, még inkább az épületen belül. *Willi Stoph*, az NDK minisztertanácsának elnöke vállalta a védnökséget a közgyűlés fölött, a kormányt két miniszter — a kulturális és a felsőoktatási — képviselte. Közülük *Hans-Joachim*

Hoffmann kulturális miniszter üdvözölte a kormány nevében a jelenlevőket: beszédben nagy súlyt helyezett arra, hogy a könyvtárosok milyen fontos szerepet játszhatnak a béke megőrzésében.

Az ünnepélyes megnyitó után az elnökhelyettes szólt hetven ország több mint ezer könyvtárosa felé. Szokássá vált, hogy az IFLA mindenki elnöke nem szorítok pusztán a vendégek és a házigazdák formális üdvözlésére, hanem a közgyűlés elé terjeszti azt a néhány kérdést is, amelyet személy szerint fontosnak ítél. Ne felejtjük el, hogy *Else Granheim* nemcsak az első nőelnöke az IFLA-nak, hanem az első olyan elnök is, akinek közművelődési könyvtárosi múltja van. Nos, Granheim asszony a testi és a szellemi fogyatékosok könyvtári ellátását és az információ társadalmi hasznosítását ítélte két olyan aktuális témának, hogy elnöki üzenetében foglalja őket.

Nemcsak az Unesco által meghirdetett *Rokkantak nemzetközi éve* miatt hozta a hátrányos helyzetű személyek ügyét a közgyűlés elé. Az IFLA mint egész is, de különösen néhány szakmai egysége már régóta fáradozik azon, hogy mindenki azonos eséllyel érvényesíthesse a könyvtári ellátáshoz való jogát. Felsorolván a legutóbbi idők ilyen irányú IFLA-vállalkozásait, az elnökhelyettes szükségesnek tartotta megállapítani, hogy ami igazán javít a könyvtári ellátáson, az nemzeti keretek között történt és történik; az IFLA maga nem lehet más, mint ösztönző erő, a könyvtárosegyesületek és könyvtárak élő lelkiismerete. Utalt arra is, hogy sok esetben leghozzávalóbb arra összpontosítani az erőfeszítéseket, hogy a hátrányos helyzetűek is hozzájussanak mindazokhoz a dokumentumokhoz és szolgáltatásokhoz, amelyek bárkinek rendelkezésére állnak, más esetekben azonban számukra speciális dokumentumokról is szükséges gondoskodni. (Vajon megnyugtathatja-e könyvtáros lelkiismeretünket például az az elhatározásunk, hogy öregbetűs könyveket szerzünk be nehezen látó olvasóink számára — persze, ha egyáltalán kaphatók volnának ilyenek? Nem köteleességünk-e újra meg újra kampányt indítani azért, hogy az ép szemmel is elolvashatatlan minikönyvek helyett vagy legalább mellett könyvkiadásunk szánja rá magát végre egy nem hobbi jellegű, hanem létfontosságú társadalmi szükséglet kielégítésére?)

„Felelős és jól tájékozott emberek, ez az, amire éppen most leginkább szüksége van a világnak. S ekkor nem is annyira a magas értelmi képességekkel rendelkezőkre gondolok, mint inkább olyan, tapasztalatokban gazdag emberekre, akiknek a különböző információs források széles köréhez van hozzáférésük, ha fontos döntések előtt állnak” — mondta *Else Granheim*, hozzátéve, hogy ez nemcsak az információ mennyiségének a kérdése, hanem elsősorban a minőségé. A fő kérdés, hogy milyen válogatási elvek érvényesülnek az információ bázis felépítésekor, amelyből az állampolgár kiválasztja a számára szükséges információt. Ebből a szempontból a technika másodlagos jelentőségű, legyen bár szó a legravaszabb számítógépről. S ha nem féltjük már a televíziótól a könyvek jövőjét, semmi okunk rá, hogy a számítógépektől féltünk.

EGY TÉMA — ÖT MEGKÖZELÍTÉS. Jellemző, hogy egy-egy közgyűlésnek vagy konferenciának mi a fő témája. (Fő témának tekinti az IFLA azt a szakmai problémát, amely a plenáris ülés napirendjén szerepel, s amelyet az egyes szakmai egységek — ha szükségesnek tartják — a saját szempontjukból is feldolgoznak a maguk rendezvényein; semmiképpen sem kötelező azonban, hogy a központi téma megjelenjen valamennyi szekció stb. programjában: az idén talán csak a *közművelődési könyvtári szekció*, a *könyvtártudományi és kutatási szekció*, valamint az *országos könyvtárellátó szolgálatok kerekasztala* kapcsolódott a fő témához.) A rendező ország javaslatára ezúttal olyan témát választott az IFLA, amely egyaránt érinti valamennyi ország könyvtárügyét, amelynek kiemelkedő fontossága van a fejlődő országok szempontjából, s amelyben a szocialista országoknak nemzetközileg is figyelemreméltó mondanivalójuk van. A fő témát a következőképpen fogalmazták meg: *A könyvtárügy országos intézményei és szakmai szervezetei. A nemzeti könyvtárügy fejlődése és a nemzetközi együttműködés különböző vonatkozásai, különös tekintettel a könyvtárosegyesületekre, a könyvtárügyi tanácsokra és testületekre, a tudományos-módszertani szakmai központokra, az országos könyvtárellátó szolgálatokra, a könyvtártudományi kutatás intézményeire és szerveire.*

Nyilvánvaló, hogy egy ezerfős közönség nem folytathat érdemi vitát plenáris ülésen; ezért a szakmai program előkészítői úgy döntöttek, hogy nem egyetlen előadóra bizzák a kifejtést, hanem öt, más-más társadalmi-gazdasági háttérrel és a fejlődés eltérő jellegzetességei miatt különböző tapasztalatokkal rendelkező könyvtárost kérnek fel arra, számoljanak be saját országuk gyakorlatáról. Céljuk az volt, hogy a többirányú megközelítés révén a hallgatóság tartalmi gazdagságban és nemzeti sokszínűségben viszonylag kerek képet nyerjen az igen összetett fő témáról. Helyszűke miatt nem ismertethetem részletesen mind az öt előadást (ezek, mint ahogyan az IFLA valamennyi publikált és nem publikált anyaga is, hozzáférhetők a Könyvtártudományi és Módszertani Központ szakkönyvtárában), csak egy-egy jellemző mozzanatukat emelem ki.

GOTTHARD RÜCKL: *Az NDK könyvtáregyesületének szerepe és tevékenysége, tekintettel a hazai könyvtárügy fejlődésére és a nemzetközi együttműködésre.* — Jóllehet az NDK egyesülete a könyvtárakat és (növekvő mértékben) az információs intézményeket tömöríti, mégis a társadalmi szerv szerepét tölti be az ország könyvtárügyében. Ennek következtében a könyvtárostársadalom képviselőiben minden szinten partnere az állami szervezeteknek, fő eszköze a különböző könyvtár-típusok közötti együttműködésnek, s előmozdítja az NDK könyvtárügyének részvételét a nemzetközi együttműködésben.

LUCILA M. DE JIMÉNEZ: *A könyvtárak nemzeti és regionális együttműködése Latin-Amerikában.* — E régióban a szakma öntudatosulásának folyamata zajlik, aminek jele a nagy ambíciókkal rendelkező és szerény eredményeket felmutató könyvtárosegységek elszaporodása. Hatékonyabb szervezeteknek mutatkoznak olyan regionális ügynökségek, mint például a Venezuelában alapított „Könyvbank”, vagy a CERLAL (a könyvterjesztés regionális központja Latin-Amerikában és a Karib-szigeteken), amely Kolumbiában működik, de mindkettőnek érdekeltége kiterjed az egész szubkontinensre vagy legalábbis jó részére.

DIETER OERTEL: *A könyvtárügyi tervezés és központi könyvtári szolgálatok a Német Szövetségi Köztársaságban.* — Az NSZK-ban a legtöbb gondot a központi tervezés és a helyi fenntartó szervek felelősségvállalása közötti egyensúly megteremtése okozza. A könyvtárosegységek közös erőfeszítése eredményeképpen létrejött *Bibliotheksplan 1973* nagy lépés volt az egységes, az egész szövetségi köztársaságra kiterjedő koncepció érvényre juttatásához, nélkülözhetetlen azonban, hogy a szövetségi és a tagállami szervek kellő anyagi támogatással segítsék megvalósulását. Ugyanis annál nagyobb a tervek megvalósulásának esélye, minél szorosabban kötődik egymáshoz a tervezői és a finanszírozói illetékesség. Az egész szövetségi köztársaságra kiterjedő központi könyvtári szolgáltatásokat jelenleg a Nyugat-Berlinben, Majna-Frankfurtban és Münchenben működő három állami könyvtár, továbbá a központi szakkönyvtárak, a Deutsche Bibliotheksinstitut, a Deutsche Forschungsgemeinschaft könyvtári osztálya nyújt, de ide sorolandó például az Einkaufszentrale für öffentliche Bibliotheken nevű könyvtárellátó vállalat is.

V. V. SZEROV: *A könyvtárügy irányításának rendszere a Szovjetunióban.* — Mint ahogy a szovjet társadalom és gazdaság egészében, úgy a könyvtárügyben is szükségessé vált az állami irányítás hatékonyságának megerősítése és fejlesztése. Különösen fontos volt ez az irányítás legfelső szintjén, azaz az össz-szövetségi minisztériumok illetékességi területén megteremteni az összehangolt könyvtárpolitika és fejlesztés irányításbeli előfeltételét. Így jött létre az SZKP KB 1974-ben hozott határozata alapján 1975-ben az *állami tárcaközi bizottság*, amely — széles hatáskörrel és jogosítványokkal felruházva, a kulturális miniszter elnökletével — az állami könyvtárpolitika hatékony eszközévé vált. Jogszabályok megjelenése, irányelvek kiadása, 1990-ig szóló távlati terv kidolgozása stb. a bizottság tevékenységének közvetlen, a könyvtári ellátás színvonalának gyors emelkedése pedig közvetett eredménye. Szerov előadása (amelyet távollétében *Ildar Nazmutdinov* terjesztett elő) befejezésül a számítógépes technika küszöbön álló elterjedéséről szól, mint ami a könyvtári szolgáltatásoknak, az egész könyvtári rendszer működésének s ezen belül a könyvtárügy irányításának is új dimenziókat fog adni.

PEGGY SULLIVAN: *Helyi és regionális könyvtárosegységek.* — A személyes

kapcsolatok hallatlan fontosságát fejegette mind az egyén, mind a szakma egészének szempontjából. Mondanivalóját főként saját tapasztalataira alapozta, amelyeket az USA különféle szintű könyvtárosegyesületeiben és csoportosulásaiban szerzett. Természetes igénye az embernek, hogy „hasonszörűekkel” találkozzék, megbeszélje velük problémáit, csoporttudatot alakítson ki. Ehhez társul az épp ilyen természetes igény, hogy a tőlünk különbözőkkel, „másokkal” is kapcsolatot teremtsünk új ismeretek szerzése, tájékozódás, összehasonlítás céljából. A különféle könyvtárosegyesületek s ezek szekciói a hazai és a nemzetközi személyes jellegű szakmai kapcsolatok kifejlesztésével és erősítésével egyfelől az egyén szociális szükségleteit elégítik ki, másfelől a könyvtári szakma és szolgálat fejlődéséhez járulnak hozzá. Csak egy mondatot idézek előadásából: „Telefonálni és írni, az is jó, ám legtöbbször azt szereti, ha lelki szeme előtt megjelenik annak a személynek az arca is, akit be kívánunk vonni valamilyen közös erőfeszítésen alapuló vállalkozásba.”

KÖZÉPTÁVÚ PROGRAM, 1981—1985. A második plenáris ülés legfontosabb napirendi pontja a középtávú szakmai program megvitatása és elfogadása volt. H. P. Geh, a szakmai bizottság elnöke terjesztette elő a dokumentumot. Elmondta, hogy a középtávú program fő célja, hogy — bár nem a szó szoros értelmében vett munkaterv, hiszen végrehajtása számos külső és belső, egyelőre pontosan fel nem mérhető tényezőtől függ — mederbe terelje az IFLA sokirányú tevékenységét. A korlátozott anyagiakat elsősorban azokra a feladatokra kívánja a szövetség fordítani, amelyek e programban szerepelnek, ugyanakkor e program „hitelképessé” teszi az IFLÁ-t, amikor egyes vállalkozásaihoz pénzügyi támogatás elnyerése végett tárgyalásokat folytat, például az Unescóval vagy más szervezetekkel. Lényegében és alapkoncepcióját tekintve a jelen program épít a megelőzőre, annak szerves folytatása. Nem tekint magát könyvtárügyi kiáltványnak, nem sorolja fel mindazokat a feladatokat, amelyek nemzetközileg megoldást kívánnak, hanem a realitás talaján maradva a lehetőségek és adottságok keretei között a mindennapi cselekvés vezérfonalául akar szolgálni.

Egy bevezetőre és három nagy fejezetre oszlik a középtávú program. A bevezető először is rögzíti az IFLA fő céljait (a nemzetközi könyvtári együttműködés sokrétű kibontakoztatása, a könyvtárosok szakmai képzettségének előmozdítása, a könyvtárügy képviselője nemzetközi fórumokon és ügyekben), majd röviden vázolja az IFLA szervezetét. Az első fejezet a legfontosabb, a szövetség egészét érintő feladatokat sorolja fel, ezek részletesebb kifejtése a második és a harmadik fejezetben történik meg. (A második fejezet az egyes szervezeti egységek programjait tartalmazza a szakosztályok rendjében, a harmadik pedig az IFLA nagy szakmai programjaival és az őket gondozó nemzetközi irodákkal foglalkozik.) Hadd soroljam fel röviden most csak a fő feladatokat, amelyeket tíz pontba foglaltak a szerkesztők.

1. A nagy IFLA-programok, azaz a Kiadványok Egyetemes Számbavétele (UBC), a Kiadványok Egyetemes Hozzáférhetősége (UAP) és a hozzájuk harmadikként társuló Nemzetközi MARC (Machine Readable Cataloguing) Program (Intermarc) folytatása.
2. A nemzeti könyvtárosegyesületek tevékenységének támogatása.
3. A könyvtárosképzés színvonalának emelése, különös tekintettel a továbbképzésre, szoros együttműködésben más nemzetközi szervezetekkel, például a nemzetközi dokumentációs szövetséggel, a FID-del és az ICÁ-val, a levéltárak nemzetközi tanácsával.
4. A könyvtárosszakma presztízsének növelése, a könyvtárosok társadalmi helyzetének erősítése.
5. A könyvtári és a szakirodalmi információs szolgáltatások használóinak felkészítése, könyvtárhasználati kutatások végzése, a könyvtárat egyelőre nem használók megnyerése.
6. A hátrányos helyzetű személyek könyvtári ellátásának javítása.
7. Három különös figyelmet érdemlő téma gondozása: konzerválás-restaurálás, a szerzői jog a könyvtári szolgáltatásokban (főként az új technológiákkal összefüggésben), a számítógépes technika könyvtári alkalmazása.

8. Az IFLA szakmai tevékenységét tükröző periodikus és monografikus kiadványok megjelentetése.
9. A fejlődő országok könyvtárügyének támogatása.
10. Az együttműködés erősítése nemzetközi kormányközi és nem kormányközi szervezetekkel.

SZOCIALISTA KÖZREMŰKÖDÉS. Hosszú ideje már, hogy a szocialista országok könyvtárosai fontos szerepet játszanak az IFLA szakmai munkájában. Így volt ez az idei közgyűlésen is, különösen annak következtében, hogy szocialista ország volt a vendéglátó. Az oda látogató külföldi könyvtárosok nagy érdeklődést mutattak az NDK könyvtárügye iránt, s talán nem tévedek, ha azt mondom, hogy valamennyi szakmai egység programjában feltűnt egy-két NDK-beli előadó. Ezen túlmenően azonban a többi szocialista ország is a szokásosnál nagyobb létszámú s ennek következtében aktívabb delegációval vett részt a rendezvényen. Különösen sok érdekes szovjet előadás hangzott el. A magyar küldöttség két témakörben számolt be a hazai tapasztalatokról: aktuális gondja az IFLA-nak, miképpen tudná hatékonyabban segíteni az egyes könyvtárosegyesületek tevékenységét, s ezért szekcióközi ülést is szervezett, amelyen egy norvég, egy szingapúri, egy lengyel, egy kenyai és egy mexikói előadó mellett *Zsidai József*, a Magyar Könyvtárosok Egyesületének elnöke tartott nagy érdeklődéssel fogadott előadást; e sorok írója pedig a közművelődési könyvtári szekciónak a központi könyvtárügyi szervekről rendezett, előre felkért hozzászólók részvételével lebonyolított vitájában működött közre egy NDK-beli, egy dán és egy észak-amerikai kolléga társaságában.

Ezt a sokrétű és egyeztetett közreműködést elősegítette, hogy az NDK könyvtáregyesülete ez év februárjában meghívta a szocialista országok egyesületeinek képviselőit az IFLA-ban folytatott tevékenység összehangolására. A szakmai egységek programjaihoz való hozzájárulás mellett szóba került az is, hogy melyik egyesület milyen IFLA-funkció vállalására jelöli tagjait. Tény, hogy szakmai felkészültségük és lelkiismeretes munkájuk miatt szívesen választanak a szekciók, kerekasztalok stb. szocialista országban munkálkodó tisztségviselőt. A tisztségek elvállalását azonban két, egymással összefüggő tényező is nehezíti: egyrészt az új alapszabály, amely a munka hatékonyságának növelését tűzte ki célul, s ebből következően több ülést, rendezvényt irányoz elő, tehát az érintett szakembereknek ezeken való rendszeresebb részvételét is, másrészt az utazások, az üléseken való megjelenés anyagi természetű, fokozódó nehézségei. Ezért egy-egy egyesületnek alaposan meg kell fontolnia, hogy a rendelkezésére álló keretek milyen arányú közreműködést tesznek lehetővé. A szakmai egységekben 1981-ben lezajlott választások után meg kell állapítanunk, hogy a szocialista egyesületek képviselőinek száma csökkent az állandó bizottságok tagjai között, s méginkább a tisztségviselők (elnökök, titkárok) között. Ilyen körülmények között fokozott jelentőséghez jut a következetes koordináció és munkamegosztás.

Az IFLA vezetősége legfontosabb teendői közé sorolja a nagy, központi programok (UBC, UAP, Intermarc) sikeres folytatását, illetve kibontakoztatását. Ezért törekszik arra, hogy a tagdíjakon túlmenően egyéb forrásokból is megteremtse az ehhez szükséges személyi és anyagi feltételeket. A lipcsei közgyűlés során konzultációt folytatott a szocialista országok delegációinak vezetőivel is arról, hogy miképpen lehetne fokozni a már eddig is eredményes közreműködésüket. Abban állapodtak meg, hogy az IFLA főtítkársága az egyesületeknek hamarosan megküldi a programok éves, de lehetőleg ötéves feladattervét, s az egyes intézmények, szervezetek erről az „étlapról” választják ki — egymással és a főtítkársággal egyeztetve — azokat a teendőket, amelyek elvégzésére vállalkoznak.

A SZÖVETSÉG ÜGYMENETE. Közgyűlés lévén a lipcsei rendezvény, a jelenlevő IFLA-tagoknak foglalkozniuk kellett a mindennapi működéssel kapcsolatos kérdésekkel is.

A tagság elfogadta a főtítkár 1979—1980-ról szóló jelentését, hasonlóképpen a *programirányító bizottság* és a *szakmai bizottság* elnöke által beterjesztett jelentéseket az illető testületek működéséről. Jóváhagyta a pénztáros beszámolóját (1979—1980) és az 1981—1983-as évekre szóló pénzügyi irányelveket. Tudomásul vette

a kiadványi felelős jelentését. Meghallgatta a szakosztályok elnökeinek rövid beszámolóit a közgyűlés folyamán végzett szakmai munkáról, s néhány kisebb módosítással érvénybe léptette a középtávú szakmai program tervezetét. Jelentést kapott az NDK könyvtáregyesülete és az Unesco támogatásával rendezett s a fejlődő országok gyermekkönyvtári szolgálatának fejlesztésével foglalkozó szeminárium munkájáról; a szemináriumot a közgyűlés előtti héten rendezték meg, nagy sikerrel.

Tekintve, hogy a *végrehajtó bizottság* két tagjának (*L. Gvisiani*, SZU; *G. Pflug*, NSZK) mandátuma lejárt, a két megüresedett helyre új tagokat kellett választani. Pontosabban csak egy új tag (*H. P. Geh*, NSZK) került a bizottságba, minthogy *L. Gvisiani* titkos szavazással a közgyűlés újabb két évre megerősítette második alelnöki tisztségében. A szakmai bizottság új elnöke, *H. Avram* (USA) hivatalból lett tagja a végrehajtó bizottságnak.

A változó — őszintébben: rosszabbodó — gazdasági körülmények miatt a közgyűlés arra kényszerült, hogy a fejlődő országbeli intézményi tagok tagsági díját némiképp felemelje, s követelményként tűzze ki, hogy 1983-ig az egy-egy országban működő egyesületi tagok egyesített tagdíja érje el az illető ország Unesco-hozjárulásának egy ezrelékét. A közgyűlés kizárta a tagdíjukkal régóta hátralékban levő tagokat.

A korábban beterjesztett javaslatokkal kapcsolatban a végrehajtó bizottság a következőkről tájékoztatta a tagságot: 1. egyelőre nem látszik célszerűnek az elnök hivatali idejét négy évről kettőre csökkenteni; 2. az anyagi feltételek hiányában nem lehet bevezetni a spanyolt, mint a szövetség ötödik hivatalos nyelvét, de a lehetőséghez képest igyekezni fognak a legfontosabb dokumentumokat spanyolul is megjelentetni; 3. az állandó bizottságok azon tagjait, akik több ízben távol maradnak az ülésekről, s nem reagálnak az írásbeli megkeresésekre sem, visszalépettnek fogják tekinteni.

A közgyűlés elfogadta a két soron következő ülésre szóló meghívást a leendő házigazdától:

1982. augusztus 22—28. Montreal, konferencia; fő téma: *Hálózatok és hálózatfejlesztés*.

1983. augusztus 22—27. München, közgyűlés; fő téma: *A könyvtárak szerepe a technicizált világban*.

Végezetül, szokás szerint, a köszönetnyilvánításokra került sor. *G. Pflugot* számos érdeme és hosszú IFLA-munkássága elismeréseképpen tiszteletbeli taggá fogadta a közgyűlés; IFLA-éremmel tüntette ki *J. P. Clavelt*, korábbi pénztárosát; számos visszavonult tisztségviselőnek szóbeli köszönetet mondott; a helyi szervező bizottság négy tagjának — *G. Rückl*nek, *H. Röttsch*nek, *K. Plötz*nek és *H. Rannig*nak — pedig közösen IFLA-érmet adományozott. Amit ők teljes mértékben meg is érdemeltek.

Egyébként a d-moll Toccata és fúgát legalább egyszer a Tamás-templomban kell hallani, és utána egy-két korszóra semmiképp sem az Auerbachs Kellerbe menni, hanem a Kávéfához címzett kocsmába vagy a Bartelshofba (a Városi Könyvtár épületében, a kapualjon túl, az udvarban mindjárt jobbra).

P a p p I s t v á n

